

การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการยิงประตูโดยใช้คิวและไม่ใช้คิวที่มีต่อ
ความแม่นยำในการยิงประตูเน็ตบอลของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร
พระราชวังสนามจันทร์*

The Comparison Study of Teaching overhead Shooting with Cue and
Without Cue on Netball Shooting Accuracy of Student in
Silpakorn University SanamchandraPalace Campus

นรินทรา จันทศร (Narinthra Chantasorn)**

อัยรัสต์ แกสมาน (Iyarush Kassman)**

คณิต เขียววิชัย (Kanit Keawwichai)***

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลของการใช้การสอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิวและไม่ใช้คิว 2) เปรียบเทียบความแม่นยำในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิวและไม่ใช้คิว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 40 คน อายุระหว่าง 20-25 ปี ที่เรียนวิชาเน็ตบอล ของมหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม ชั้นแรกทำการสุ่มนักศึกษาด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 100 คน ขั้นที่สอง ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) โดยให้นักศึกษาทุกคนทำการทดสอบการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ คนละ 10 ครั้ง เพื่อคัดกลุ่มตัวอย่างให้เหลือ 40 คน ขั้นที่สาม ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายชั้นตอน (Multistage Cluster Sampling) โดยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการยิงประตูที่ใกล้เคียงกัน ขั้นสุดท้ายใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลาก เพื่อแบ่งว่ากลุ่มใดเป็นกลุ่มที่ 1 และ 2 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน คือ กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะโดยไม่ใช้คิว กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิวตามลำดับ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยการศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนทักษะ

This article is part of a comparative research study.

** อาจารย์ ประจำภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

The Education Foundations Graduate School, Faculty of Education, Silpakorn University

Email: Narinthra_nin14@hotmail.com

*** อาจารย์ รศ. ดร. ประจำภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

1. คะแนนเฉลี่ยการยิงประตูเนตบอลแบบมือเดียวเหนือศีรษะของทั้งสองกลุ่มก่อนการทดลองและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างพบว่าทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการในทางที่ดีขึ้น

2. คะแนนเฉลี่ยการยิงประตูเนตบอลแบบมือเดียวเหนือศีรษะของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มหลังการทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่าการสอนทักษะการยิงประตูโดยใช้คิวและไม่ใช้คิวที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูเนตบอลมีผลไม่แตกต่างกัน และพบว่าความแม่นยำเพิ่มขึ้นในทั้ง 2 กลุ่ม

คำสำคัญ: ทักษะการยิงประตู, กีฬาเนตบอล, การสอนโดยใช้คิว

Abstract

The purpose of this research was to study and comparison the effect of teaching overhead shooting with Cue and Without Cue on Netball Shooting Accuracy of Student in Silpakorn University Sanamchandra Palace Campus. The subjects were 40 students, age between 20-25 years who studied Netball Shooting Accuracy. Simple random sampling of 100 students was used at the first stage, following with stratified random sampling of 40 students. Each student was assigned to test with Teaching overhead Shooting ten times to screen samples and selected the remaining of 40 students. The third stage, multistage cluster sampling was applied in order to divide students into two groups using scores from the test as a benchmark for the segment. There were twenty students in each group. These two groups had the same ability of shooting.

The research findings revealed that:

1. The average score of one-handed overhead shootings of the two groups before and after the experiment was not significantly different. However, when considering the mean score of the sample, it was found that the two groups developed in a better way.

2. The average score of one-handed overhead shootings of the two groups was Significantly higher than before the experiment at the .01 level.

The conclusion of this study was that the teaching of shoot-and-shoot skills using cue and no-cue firing technique was not different. It was found that the two groups were accuracy develop.

Keywords: Shooting Skills, Netball, Queue

บทนำ

การเล่นกีฬาในปัจจุบันแพร่หลายเป็นที่นิยมของคนทั่วโลก คนส่วนมากเริ่มรู้จักการเล่นกีฬา และการออกกำลังกายเพื่อหวังผลทางด้านสุขภาพเป็นอันดับแรก ผู้ที่เล่นกีฬาเพื่อการแข่งขันนั้นมีเพียงส่วนน้อย กีฬาที่เล่นมีมากมายหลายชนิดแต่แต่ละคนสามารถเลือกเล่นได้ตามความพอใจ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเวลา อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก อื่น ๆ หากจะแบ่งประเภทของกีฬาที่เล่นกันอยู่ในปัจจุบัน สามารถแยกได้หลายประเภทด้วยกัน เช่น กีฬาที่เล่นกันเป็นทีม กีฬาที่เล่นเป็นรายบุคคล เกมกีฬาที่มีการแข่งขันแต่ไม่เป็นสากล เน้นด้านนันทนาการ และการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว กีฬาต่อสู้ป้องกันตัว กีฬาทางน้ำ กีฬาผาดโผน เป็นต้น การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ หรือเพื่อประลองความสามารถ กลายมาเป็นการเล่นกีฬาเพื่อแข่งขันชิงความเป็นเลิศมากขึ้น ทำให้รูปแบบและวิธีการฝึกกีฬานั้นมีการเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ซึ่งแต่เดิมนั้นการฝึกกีฬาจะเน้นเฉพาะการฝึกเพื่อเพิ่มความสามารถ สมรรถภาพทางกาย และความชำนาญในการปฏิบัติทักษะเท่านั้น โดยทั่วไปมักมีรูปแบบการฝึกที่ไม่แน่นอน อาศัยความรู้สึก ความคุ้นเคย ประสบการณ์ตรงของผู้สอน หรือผู้ฝึกสอน แต่ในปัจจุบันมีการใช้หลักการทางพลศึกษา และวิทยาศาสตร์การกีฬาแขนงต่าง ๆ มาใช้พัฒนานักกีฬาในทุกระดับ และทุกทางที่มีความเกี่ยวข้อง (เสริมศรี ไชยศรี, 2539)

การฝึกทักษะทางกีฬา หรือการเรียนรู้ทักษะทางกีฬามีลักษณะเช่นเดียวกับการเรียนรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ อาจมีข้อแตกต่างกันบ้างตรงที่ว่า หลักและทฤษฎีที่นำมาใช้ โดยทั่วไปนั้นได้มาจากการทดลองในห้องเรียน แต่ในด้านทักษะทางกีฬานั้นจะเกี่ยวข้องกับกลไกการเคลื่อนไหวของร่างกายเป็นส่วนใหญ่ (นิกร พิมเสน, 2549) การที่จะเล่นกีฬาให้ได้ดีนั้นขึ้นอยู่กับการฝึกฝนทักษะพื้นฐานที่ถูกต้องตามลำดับขั้นของทักษะกีฬานั้น การฝึกทักษะขั้นพื้นฐานจะทำให้ความสามารถในการเล่นพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วจนถึงขีดสุดของแต่ละคน การฝึกซ้อมทำให้เกิดการเรียนรู้ เป็นการเปลี่ยนแปลงในสมอง และระบบประสาท เนื่องจากการเกิดประสบการณ์ที่มีต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ แล้วทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น ผู้ฝึกสอนที่มีความสามารถ จะพยายามทำให้นักกีฬาเกิดการเรียนรู้ และจำทักษะต่าง ๆ ได้เร็ว โดยการใช้หลักการทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา เช่น จิตวิทยาการกีฬา สร้างแรงจูงใจ ให้กำลังใจ รางวัล ตลอดจนการสอนจากลำดับขั้นทักษะที่ง่ายไปหายาก การแก้ไขสิ่งบกพร่องต่าง ๆ นั้น เป็นหน้าที่ของผู้ฝึก เพราะจะทำให้ให้นักกีฬามีทักษะที่ถูกต้อง และแม่นยำยิ่งขึ้น ผู้ฝึกจะต้องบอกสิ่งที่พยายามให้ทำซ้ำ ๆ และบอกสิ่งที่ผิด สิ่งที่ต้องแก้ไขให้ถูกต้อง ให้นักกีฬาทราบ ผู้ฝึกสอนมีการปรับเทคนิคต่าง ๆ ให้เกิดการปฏิบัติทักษะที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด (สนธยา สีละมาต, 2547)

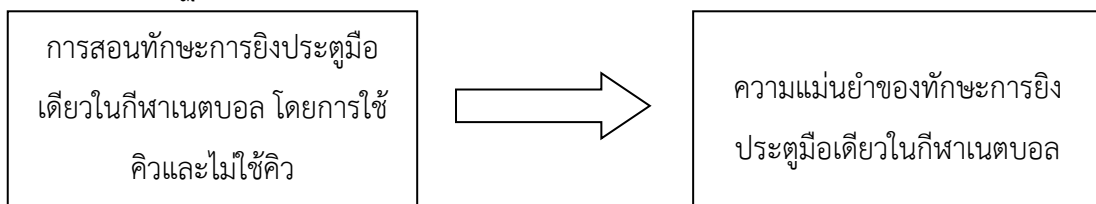
ทักษะกีฬาอย่างหนึ่งที่มีความจำเป็น และเป็นพื้นฐานในการเล่นกีฬาหลายประเภท คือ ทักษะการยิงประตูด้วยมือ เช่น กีฬาบาสเกตบอล แฮนด์บอล แคร้บอล และเนตบอล เป็นต้น ซึ่งทักษะนี้ควรได้รับการฝึกฝน เพราะนักกีฬาที่สามารถยิงประตูได้ดี ก็จะทำให้ทีมได้เปรียบในการทำการแข่งขัน รวมทั้งในเกมการแข่งขัน (สาสิทธิ์ สุภากรณ์, 2542)

กีฬาเนตบอล พัฒนามาจากกีฬาบาสเกตบอล เป็นกีฬาที่มีการแข่งขันระดับนานาชาติโดยเล่น 2 ทีม มีผู้เล่นข้างละ 7 คน การเล่นโดยส่วนใหญ่จะใช้ลักษณะการส่ง หรือ ขว้างบอล และการรับบอล โดยปกติจะเป็นเกมการเล่นของผู้หญิง แต่ในปัจจุบันเริ่มมีการฝึกเล่นในผู้ชายเพิ่มมากขึ้น เนตบอลเป็นกีฬาที่ไม่ปะทะ และไม่อนุญาตให้ผู้เล่นเข้าปะทะ หรือรบกวน ในขณะที่ผู้เล่นทีมตรงข้ามกำลังเล่นบอลอยู่ไม่ว่าจะโดยตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจ

ขนาดของสนาม ยาว 100 ฟุต กว้าง 50 ฟุต การแข่งขันโดยพื้นฐานต้องมีการยิงประตูให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในขณะเดียวกันต้องพยายามป้องกันไม่ให้ทีมตรงข้ามได้คะแนน การยิงประตูกระทำได้ในพื้นที่ที่กำหนด โดยบอลต้องผ่านห่วงประตูโดยสมบูรณ์ ซึ่งนับว่าทักษะการยิงประตูมีความสำคัญมาก โดยทีมจะแพ้ชนะหรือไม่นั้น ความแม่นยำจึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่นักกีฬา หรือผู้เล่นจะต้องฝึกฝนให้มาก แต่มีผู้ฝึกกีฬาจำนวนไม่น้อยทำการฝึกโดยไม่คำนึงถึงพื้นฐานที่ถูกต้องและข้ามขั้นตอน ทำให้มีปัญหาในการเล่นเป็นทีม ดังนั้นถ้าผู้ฝึกสอนมีความเข้าใจในหลักด้านการสอนและการฝึก การเคลื่อนไหวในการปฏิบัติทักษะกีฬา วิเคราะห์การเคลื่อนไหวเพื่อเลือกใช้คิวที่เหมาะสม และให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อแก้ไขวิธีการปฏิบัติให้มีความถูกต้องสมบูรณ์แบบก็จะช่วยให้ นักกีฬาที่มีทักษะการเล่นได้ดีขึ้น (อรรถวิช สุวรรณโชติ. 2549)

คิว มีความสำคัญต่อการสอน และการฝึกกีฬาตลอดจนการออกกำลังกาย เพราะช่วยลดขั้นตอนการอธิบายที่ยืดเยื้อ เข้าใจยาก การคิดสามารถใช้คำ หรือประโยคสั้น ๆ ที่สื่อความหมายเกี่ยวกับขั้นตอนการปฏิบัติ ทักษะการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน ดังนั้น ผู้ฝึกสอน ครู จึงมีการใช้คิว (Cue) ในการอธิบาย และสอนทักษะการเคลื่อนไหวที่ชัดเจน เพราะช่วยประหยัดเวลาในการสอน ชัดเจน ง่าย จดจำได้อย่างรวดเร็วสำหรับผู้เรียนหรือผู้ฝึก (สาลี สุภาภรณ์, 2542) ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษา และเปรียบเทียบผลการสอนทักษะการยิงประตูโดยใช้คิวและไม่ใช้คิวที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูเนตบอล โดยผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจในการฝึกและการสอนต่อไป

กรอบแนวคิดทางทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย หรือกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้การสอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะโดยการใช้คิวและไม่ใช้คิว
2. เพื่อเปรียบเทียบความแม่นยำในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะโดยการใช้คิวและไม่ใช้คิว

สมมติฐานการวิจัย

ทักษะการยิงประตูแบบใช้คิวและไม่ใช้คิวมีผลต่อความแม่นยำในการยิงประตูเนตบอลแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักศึกษา จำนวน 150 คน อายุระหว่าง 20-25 ปี ที่เรียนวิชาเนตบอลของมหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักศึกษา จำนวน 40 คน อายุระหว่าง 20-25 ปี ที่เรียนวิชาเนตบอลของมหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม โดยกลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มเจาะจงเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง โดยมีการเซ็นยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย (Inform consent)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษา อายุระหว่าง 20-25 ปี จำนวน 40 คน ที่ไม่เคยเรียนกีฬาเนตบอลมาก่อนโดย ใช้วิธีการสุ่มตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 100 คน

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) โดยให้นักศึกษาทุกคนทำการทดสอบการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ คนละ 10 ครั้ง เพื่อคัดกลุ่มตัวอย่างให้เหลือ 40 คน

ขั้นที่ 3 ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Cluster Sampling) โดยนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการยิงประตูที่ใกล้เคียงกัน

ขั้นที่ 4 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลาก เพื่อแบ่งว่ากลุ่มใดเป็นกลุ่มที่ 1 และ 2 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน โดย

กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะโดยไม่ใช้คิว

กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิว

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรต้น คือ การเรียนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะโดยใช้คิวและไม่ใช้คิว

ตัวแปรตาม คือ คะแนนทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ

นิยามเฉพาะศัพท์

1. การยิงประตูมือเดียว (Single hand Shooting) หมายถึง การยืนแยกเท้าประมาณ 1 ช่วงไหล่ ยืนเท้าหน้า และเท้าตาม (ยิงด้วยมือขวา) ให้เท้าขวาอยู่หน้าโดยยืนให้เต็มฝ่าเท้า ส่วนเท้าซ้ายที่อยู่ด้านหลังให้ยกส้นเท้าขึ้นเล็กน้อย ตั้งมือที่ใช้อิงขึ้นระดับไหล่ มืออีกข้างหนึ่งประคองด้านข้างของลูกบอล ตามองตรงไปยังห่วงประตู ย่อเข่าลงเล็กน้อย ส่งแรงจากเท้า หัวไหล่ และอาศัยแรงจากการหักข้อมือ การสปริงของนิ้วมือ โดยให้ลูกบอลลอยโค้งลงในห่วงประตู ลักษณะของลูกจะหมุนกลับเล็กน้อย ใช้นิ้วบังคับลูกบอลให้ลอยสูงโค้งไปตามทิศทางที่ต้องการ แขนที่ยิงประตูเคลื่อนที่ตามทิศทางที่ยิงลูกบอลออกไป

2. การคิว (Cue) หมายถึง การเลือกคำ หรือกลุ่มคำมาเน้นกลไก หรือกลศาสตร์ที่สำคัญของทักษะทำให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะ หรือเรียนรู้ทักษะได้เร็ว ในขณะเดียวกันผู้สอนก็ลดความซ้ำซ้อนในการอธิบายลง คือ ภายหลังจากการอธิบายวิธีการปฏิบัติทักษะแล้วจะมีการใช้คิวช่วยสื่อความหมายแทนการพูดประโยคยาว ๆ (สาลิ สุภาภรณ์. 2542)

3. การไม่ใช้คิว (Without Cue) หมายถึง การสอนทักษะกีฬาต่าง ๆ แบบรวมทุกขั้นตอนของการปฏิบัติทักษะ โดยไม่แยกขั้นตอน มีการอธิบายของผู้สอน และการปฏิบัติแต่ละทักษะเป็นตัวอย่างให้กับผู้เรียน หรือที่เรียกแบบการสอนเช่นนี้ว่า การสอนทั้งหมด (Whole Method) (มยุรี ศุภวิบูลย์. 2547)

4. เนตบอล (Netball) หมายถึง กีฬาที่มีการแข่งขันระดับนานาชาติโดยเล่น 2 ทีม มีผู้เล่นข้างละ 7 คน การเล่นโดยส่วนใหญ่จะใช้ลักษณะการส่ง หรือขว้างบอล และการรับบอล โดยปกติจะเป็นเกมการเล่นของผู้หญิง แต่ในปัจจุบันเริ่มมีการฝึกเล่นในผู้ชายแล้ว สนามยาว 100 ฟุต กว้าง 50 ฟุต การแข่งขันโดยพื้นฐานต้องมีการยิงประตูให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในขณะเดียวกันต้องพยายามป้องกันไม่ให้ทีมตรงข้ามได้คะแนนการยิงประตูกระทำได้ในพื้นที่ที่กำหนด โดยบอลต้องผ่านห่วงประตูโดยสมบูรณ์ ความสูงของเสาประตูสูง 3.05 เมตร (10 ฟุต) การแข่งขันประกอบด้วย 4 ควอเตอร์ ควอเตอร์ละ 15 นาที พัก 3 นาที ระหว่างควอเตอร์ที่ 1 และ 2 และควอเตอร์ที่ 3 และ 4 พัก 5 นาที ระหว่างควอเตอร์ที่ 2 และ 3 ตำแหน่งของผู้เล่นจะต้องเล่นในพื้นที่ระบุในแต่ละตำแหน่ง ผู้เล่นสามารถรับบอลได้ทั้งสองมือ และมือเดียว และต้องส่งบอล หรือยิงประตูภายใน 3 วินาที เนตบอลเป็นกีฬาที่ไม่ปะทะ และไม่อนุญาตให้ผู้เล่นเข้าปะทะ หรือรบกวนในขณะที่ผู้เล่นที่มตรงข้ามกำลังเล่นบอลอยู่ ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ (หลักการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาเนตบอลขั้นต้น. 2550)

5. ความแม่นยำ (Accuracy) หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการที่จะกระทำต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้อย่างถูกต้อง และตรงเป้าหมาย ในการวิจัยนี้ คือ การยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะให้เข้าเป้าหมายที่กำหนดไว้

6. ทักษะ (Skill) หมายถึง ลักษณะท่าทางการเคลื่อนไหว เพื่อปฏิบัติกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ในการวิจัยนี้ คือ ท่าทางการเคลื่อนไหวในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยศึกษานักศึกษา จำนวน 40 คน อายุระหว่าง 20-25 ปี ที่เรียนวิชาเนตบอล ของมหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. แผนการสอนทักษะการยิงประตูมือเดียวโดยการใช้คิวและไม่ใช้คิว
2. แบบทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูเนตบอล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

การสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมากำหนดกรอบเนื้อหาสาระของการสอนทักษะยิงประตูมือเดียวแบบใช้คิวและไม่ใช้คิวและแบบทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียว

2. สร้างแผนการสอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิวและไม่ใช้คิว

2.1 ศึกษาขั้นตอนของการปฏิบัติทักษะและเรียงลำดับการปฏิบัติทักษะ

2.2 กำหนดคิวและจำนวนขั้นตอนการปฏิบัติทักษะ

2.3 นำไปทดสอบสอนกับนักกีฬาเนตบอล

2.4 นำแบบการสอนทักษะการยิงประตุมือเดียวแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว ขอคำปรึกษาและข้อเสนอแนะจากที่ปรึกษางานวิจัยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 3 ท่าน แล้วหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC: Index of Item-Objective Congruence ไม่น้อยกว่า 0.5) ดูความสอดคล้องเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของเนื้อหาการสอนทักษะการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะ โดยค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบการสอนทักษะการยิงประตุมือเดียวแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว เท่ากับ 0.72 (ค่าต่ำสุดรายข้อ เท่ากับ 0.67)

3. สร้างแบบทดสอบความแม่นยำในการยิงประตุมือเดียวโดยอาศัยข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4. นำแบบทดสอบความแม่นยำในการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะ และการสอนทักษะการยิงประตุมือเดียวแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว ขอคำปรึกษาและข้อเสนอแนะจากที่ปรึกษางานวิจัยผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 3 ท่าน แล้วหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC: Index of Item-Objective Congruence ไม่น้อยกว่า 0.5) ดูความสอดคล้องเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสมของเนื้อหาแบบทดสอบทักษะการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะ โดยค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบทักษะการยิงประตุมือเดียวแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว เท่ากับ 0.87

5. ข้อเสนอแนะ ปรับปรุง แก้ไข การสอนทักษะการยิงประตุมือเดียวแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว และแบบทดสอบความแม่นยำในการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะ ที่มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) ตั้งแต่ 0.6 ขึ้นไป

6. นำการสอนทักษะการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว และแบบทดสอบความแม่นยำในการยิงประตุมือเดียวที่ปรับปรุง แก้ไขแล้ว ไปทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แก่ นักศึกษา จำนวน 40 คน อายุระหว่าง 20-25 ปี ที่เรียนวิชาเนตบอล ของมหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษารายละเอียดของอุปกรณ์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นัดหมายประชุมเตรียมผู้ช่วยในการทำวิจัย โดยอธิบายและสาธิตวิธีการต่าง ๆ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลให้มีความเข้าใจในทางเดียวกัน
3. นัดหมายประชุมกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษา
4. ชี้แจงกลุ่มตัวอย่างให้รับทราบเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย และวิธีการทดลอง วัน เวลา สถานที่ของการทดลอง และการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. อธิบายรายละเอียด และสาธิตทักษะการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะ ให้กับกลุ่มทดลอง
6. กลุ่มที่ 1 สอนทักษะการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้ว ด้วยการยิงประตุมือขวา โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย , กลุ่มที่ 2 สอนทักษะการยิงประตุมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้ว โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

7. ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล 5 วัน

7.1 ผู้วิจัยนำผู้เข้ารับการทดลอง 40 คน เข้ารับการเรียนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ ในการยิงประตูเนตบอล จำนวน 1 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 07.00 – 09.00 น.

7.2 วันที่ 1 สาธิตทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะให้กลุ่มตัวอย่างปฏิบัติตาม และให้ทดลองปฏิบัติ หลังจากนั้นทำการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะก่อนการทดลอง (Pre-test)

7.3 วันที่ 2 ดำเนินการสอนตามแบบการสอน คือ กลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 1 สอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้ว และกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 สอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้ว

7.4 วันที่ 3 ดำเนินการสอนตามแบบการสอน คือ กลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 1 สอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้ว และกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 สอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้ว

7.5 วันที่ 4 ดำเนินการสอนตามแบบการสอน คือ กลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 1 สอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้ว และกลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 2 สอนทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้ว

7.6 วันที่ 5 กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ทำการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ ภายหลังจากฝึก (Post-test)

8. ผู้วิจัยบันทึกข้อมูล และนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ แปลผล สรุป และอภิปรายผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลผลของกลุ่มทดลองที่ 1 ทักษะการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้ว และกลุ่มทดลองที่ 2 ทักษะการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้วมาวิเคราะห์ทางสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว ก่อนการทดลอง และภายหลังจากทดลอง

2. นำผลการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะ ก่อนและหลังการทดลอง เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย ระหว่างกลุ่มที่ 1 การยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้ว และกลุ่มที่ 2 การยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้ว โดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม (Independent t-test)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนค่าเฉลี่ย ในการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะ ก่อนและหลังการทดลองภายในกลุ่มที่ 1 กับภายในกลุ่มที่ 2 โดยใช้การทดสอบค่า (Paired t-test)

4. กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นำผลที่ได้มาสรุป และอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะก่อนการทดลองทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

2. คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะของทั้งสองกลุ่มหลังการทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผลการทดลอง

ก่อนการทดลองกลุ่มการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้ว และกลุ่มการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้วมีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามภายหลังการทดลองพบว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะของทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นแต่ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ นิกร พิมเสน (2549) ซึ่งเปรียบเทียบผลการสอนทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล โดยการใช้คิ้วและการไม่ใช้คิ้วพบว่าการสอนทักษะการส่งลูกรักบี้ฟุตบอลด้วยการคิ้วและไม่คิ้ว ทำให้คะแนนการทดสอบทักษะของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในช่วงก่อนการฝึกและหลังการฝึกให้ผลไม่แตกต่างกันนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศราวุธ ไทยสงวนวรกุล (2550) ซึ่งศึกษาผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อเปอร์เซ็นต์เลิฟแรกของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนชายอายุไม่เกิน 18 ปี พบว่า ค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์เลิฟแรกระหว่างกลุ่มที่เลิฟตามปกติกับกลุ่มที่เลิฟโดยการให้ข้อมูลย้อนกลับไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้รับการสอนจากผู้สอนคนเดียวกันย่อมทำให้เกิดการพัฒนาไปในทางเดียวกัน คือ ทั้งสองกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะเพิ่มขึ้นแต่ไม่แตกต่างกันเพราะในขณะที่ทำการสอนต้องมีการให้ข้อมูลย้อนกลับผู้สอนอาจใช้คำหรือกลุ่มคำที่นำมาใช้ในการคิ้วมีความเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับให้ข้อมูลย้อนกลับแบบแก้ไขซึ่งก็เป็นข้อมูลที่บอกให้ผู้เรียนทราบว่าจะทำอะไรจึงจะสามารถปฏิบัติทักษะการเคลื่อนไหวนั้นอย่างถูกต้อง ทำให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม มีการได้รับข้อมูลที่ใกล้เคียงกัน ทำให้มีการพัฒนาในด้านทักษะไปในทิศทางเดียวกัน

การทดสอบความแตกต่างภายในกลุ่มของคะแนนเฉลี่ยในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้วก่อนและหลังการทดลอง พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะหลังการทดลองดีกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พลอยไพลิน นิลกรรณ์ (2552) พบว่าการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะการตีลูกชอฟท์บอลทำให้กลุ่มทดลองเรียนรู้ทักษะการตีลูกชอฟท์บอลได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม

สำหรับผลการศึกษาค้างนี้พบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะภายหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะในการยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะแบบไม่ใช้คิ้วและใช้คิ้วนั้นให้ผลไม่แตกต่างกัน คือ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความแม่นยำมากขึ้นเพราะว่าในการทดสอบเป็นการวัดเฉพาะทักษะหรือมุ่งเน้นไปเรื่องความแม่นยำในการยิงประตูเท่านั้น แต่มีข้อสังเกตพบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนด้วยการใช้คิ้วมีรูปแบบในการเคลื่อนไหวเพื่อปฏิบัติทักษะที่ดีกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการไม่ใช้คิ้ว ดังนั้นจึงควรมีการวัดท่าทางการปฏิบัติด้วยน่าจะได้ผลของการศึกษาที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะของการนำไปใช้

ผลของการวิจัยพบว่า การสอนทักษะการยิงประตูโดยการใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้วมีผลต่อการพัฒนาความสามารถทักษะกีฬาเนตบอลให้ดีขึ้น ดังนั้น จึงสมควรนำวิธีการสอนด้วยการใช้คิ้วไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะกีฬาเนตบอลและกีฬาอื่น ๆ ต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำการวิจัยครั้งนี้ไปใช้กับกีฬาประเภทอื่นๆ เช่น วอลเลย์บอล บาสเกตบอล แบดมินตัน เทนนิส เป็นต้น
2. ควรสร้างแบบทดสอบการวัดความแม่นยำในการยิงประตูมือเดียวเหนือศีรษะในกลุ่มอายุที่ต่างกัน
3. ควรเปรียบเทียบการสอนทักษะกีฬาโดยใช้ครูสอน 2 คนแยกสอนแบบคิ้วและแบบไม่ใช้คิ้ว
4. ควรมีการวิเคราะห์ท่าทางการเคลื่อนไหวของทักษะยิงประตูด้วยวิดีโอเทปเพื่อเปรียบเทียบขั้นตอนการปฏิบัติทักษะที่ถูกต้องมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กองพัฒนาบุคลากรกีฬาฝ่ายพัฒนาบุคลากรกีฬาและการทะเบียนการกีฬาแห่งประเทศไทย. (2550). **หลักสูตรผู้ฝึกสอนกีฬาเนตบอลระดับชาติชั้นกลาง**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ดอกเบี๋ย.
- เกษม สุธอมและคณะ. (2518). **การประณมและมัธยมศึกษา**. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. พิษณุโลก.
- จรัลพงษ์ สหายทอง. (2551). **ผลการฝึกด้วยโปรแกรมการยิงประตูบาสเกตบอลควบคู่กับการฝึกจินตภาพและการควบคุมการหายใจ ที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอล 3 คะแนน**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรวาย แก่นวงศ์คำ. (2529). **ศึกษา 432 วิธีสอนวิชาเอก (พลศึกษา)**.พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- จิรกรณ์ ศิริประเสริฐ. (2543). **ทักษะและเทคนิคการสอนพลศึกษาในระดับโรงเรียนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จිරนนท์ โพธิ์เจริญ. (2549). **ผลของการฝึกรูปแบบ เอส เอ คิว ที่มีต่อความคล่องตัวของนักกีฬาเนตบอล**. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธวัช วีระศิริวัฒน์. (2538). **หลักและการฝึกกีฬา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- นิกร พิมพ์เสน. (2549). **เปรียบเทียบผลการสอนทักษะกีฬารักบี้ฟุตบอล โดยใช้การคิ้วและการไม่ใช้คิ้ว**. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม.(วิทยาศาสตร์การกีฬา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิวัฒน์ บุญสม และคณะ. 2560. “การประเมินหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.” *Veridian E-Journal, Silpakorn University* ISSN 1906 - 3431 ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 (เดือนมกราคม – เมษายน 2560) : 786-806.
- ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์. (2551). **การใช้พลังงานของนักกีฬาเนตบอล**. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พลอยไพลิน นิลกรรณ์. (2552). **ผลของการให้ผลย้อนกลับที่มีต่อการเรียนรู้ทักษะการตีลูกซอฟท์บอล**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มยุรี ศุภวิบูลย์. (2547). **เอกสารประกอบการสอนวิชา วทก 407 กีฬาและกิจกรรมทางกายสำหรับคนพิการ**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์กรฯ. อัดสำเนา.
- รัชเดช เครือทิวา. (2553). **ผลการฟังดนตรีควบคู่กับการฝึกจินตภาพที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอล**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- รุ่งทิวา จักรกร. (2527). **วิธีสอนทั่วไป**. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ลออ การุณยะวณิชและคณะ. (ม.ป.ป.). **วิธีสอนทั่วไป**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
- วัฒนา สุทธิพันธ์. (2549). **ผลของการฝึก รูปแบบ เอส เอ คิว ที่มีต่อความคล่องตัวและความแข็งแรง กล้ามเนื้อของนักกีฬาเนตบอลทีมชาติไทย**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. (2539). **การสอนพลศึกษา**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศราวุธ ไทยสงวนวรกุล. (2550). **ผลของการให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีต่อเปอร์เซ็นต์เสิร์ฟแรกของนักกีฬาเทนนิสเยาวชนชายรุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ในการแข่งขันกีฬาเทนนิสเยาวชนแม็กกาซีนจูเนียร์ทัวร์**. ปริญญา วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต(วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริเชษฐ์ พูลทิพายนนท์. (2551). **การวิเคราะห์ระยะทาง ความเร็ว และการเคลื่อนไหว ของนักกีฬาเนตบอล ในการแข่งขันเนตบอลชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย**. ปริญญานิพนธ์ วท.ม.(วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนธยา สีละมาต. (2547). **หลักการฝึกกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสริมศรี ไชยศร. (2539). **พื้นฐานการสอน**. (พิมพ์ครั้งที่ 1). เชียงใหม่: ลานนาการพิมพ์.
- สุพิน บุญชูวงศ์. (2538). **หลักการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 8 . กรุงเทพฯ : ฝ่ายเอกสารและตำรา สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- สาตี สุภรณ์. (2542). **ชีวกลศาสตร์การกีฬากับการสอน**. วารสารคณะพลศึกษา. 1(2). 43-52.
- _____. (2550). **วิจัยเชิงคุณภาพทางพลศึกษาและกีฬา**. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- อรรถวิช สุวรรณโชติ. (2549). **เปรียบเทียบผลการสอนทักษะการขว้างมือเดียวเหนือศีรษะโดยการใช้คิ้วและไม่ใช้คิ้ว**. ปริญญานิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์การกีฬา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2540). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ภาษาต่างประเทศ

- Davis, Joyce A. (2003, March). **Effects of Gender and Verbal Cues on the Cognition and Performance of a Motor Task**. Research Quarterly for Exercise and Sport.74(1) Supplement: A-41.
- Fronske, Hilda; & Wilson, Rolayne. (2002). **Teaching Cues for Basic Sport Skills for Elementary and Middle School Students**. Boston: Benjamin Cummings.
- Hebert, Eddie. (1999). **“Videotape Feedback: Observations and Strategies for Using Information”**, Research Quarterly for Exercise and Sport. A-64.
- Mcnevin; et al. (2000). **Attention Focus in Complex Skill Learning**. Journal of Research Quarterly for Exercise and Sport. 71(3): 229-239.
- Weimar, Wendi; & Martin, Ellen. (2004, March). **Influence of Two Instructional Strategies On Movement Patterns**. Research Quarterly for Exercise and Sport. 75(1)Supplement: A-84.
- Wulf, Gabriele; et al. (2000, September). **Attentional Focus in Complex Skill Learning**. Research Quarterly for Exercise and Sport. 71(3): 231-233.